

Fővárosi Törvényszék mint elsőfokú bíróság
13.K.700.011/2018/5.

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK

A Fővárosi Törvényszék a

által képviselt

felperesnek, a Szabó Dúdás Hargita Ügyvédi Iroda (1011 Budapest, Corvin tér 10., ügyintéző ügyvéd: dr. Dudás Gábor János) által képviselt **Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság** (1125 Budapest, Szilágyi Erzsébet fasor 22/C.) alperes ellen, adatvédelmi ügyben hozott közigazgatási határozat (hivatkozási szám: NAIH/2017/439/8/H.) bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta az alábbi

ítéletet:

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 30 000 (Harmincezer) forint perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 30 000 (Harmincezer) forint kereseti illetéket az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására az állam javára fizessen meg.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) 38. § (3) bekezdés a) pontja alapján vizsgálati eljárást indított felperes által alkalmazott táska- és csomagátvizsgálásokkal kapcsolatban. Az eljárást panaszbejelentés előzte meg, amelyben a bejelentő azt kifogásolta, hogy a felperes az üzem területére érkező, valamint a területet elhagyó munkavállalóit akként ellenőrzi, hogy a táskáikat egy megbízott biztonsági cég alkalmazottai útján rendszeresen átvizsgálhatja. A panaszbeadvány szerint az üzem területére belépő munkavállalók a táska kinyitásával kötelesek annak tartalmát bemutatni a biztonsági őrnek, a kilépő munkavállalók ellenőrzését pedig egy gomb megnyomásával véletlenszerűen generált jelzés útján végzik. Ez utóbbi esetben a munkavállaló – amennyiben ily módon kiválasztásra kerül – köteles a portaszolgálat kamerával ellátott helyiségébe bemenni, és ott a táskáját kipakolni. A munkavállalókat adott esetben elektromos alkoholszondás vizsgálatra is kötelezhetik.

Az alperes a vizsgálati eljárás eredményeként felszólítással élt a felperes felé, melyben felhívta,

hogy hagyjon fel azzal a magánszférát sértő gyakorlattal, amely alapján általános vagyoni védelmi célból, véletlenszerű kiválasztás alapján kötelezi a munkavállalókat a csomagjaik, táskáik bemutatására és átvizsgálására, és hozzon olyan intézkedést a jogszerűség helyreállítására, amely megfelel az Infotv. szerinti célhoz kötött adatkezelés elvének. A felszólítás kiterjedt arra is, hogy a jövőben a munkavállalók alkoholszondázását a munkáltatóval munkaviszonyban álló személy végezze.

Figyelemmel arra, hogy az alperes a csomag-, illetve táska átvizsgálására vonatkozó felperesi tájékoztatást – mely szerint nem tartja jogsértőnek a csomagátvizsgálási gyakorlatot, azt vagyoni védelmi cél indokolja; a jövőben enyhítenek a vizsgálaton, és felkéri a csomag tulajdonosát, hogy a személyiségi jogait vagy emberi méltóságát sértő tárgyak kivételével a betekintésre adjon önként lehetőséget; továbbá megkezdtek egy hatékonyabb és modernebb ellenőrzési rendszer bevezetése lehetőségének vizsgálatát – nem fogadta el, ezért az Infotv. 58. § (2) bekezdés a) pontja és a 60. § (1) bekezdése alapján hivatalból adatvédelmi hatósági eljárást indított a felperessel szemben. Az alperes a felperes eljárás során tett nyilatkozatai, és a vizsgált dokumentumok (Örutasítás; Adatvédelmi szabályzat; Biztonsági szolgálat hatásköre, táskaelőnézés c. dokumentum; Csomagátvizsgálási jegyzőkönyv; Csomagátvizsgálási napló) alapján a 2017. július 20. napján kelt, NAIH/2017/439/8/H. számú határozatával megállapította a felperes által alkalmazott csomagátvizsgálással kapcsolatos adatkezelés jogellenességét, figyelemmel arra, hogy a felperes nem megfelelő jogalap alapján végezte az adatkezelést, és nem nyújtott arról megfelelő tájékoztatást a munkavállalói számára. Ezzel egyidejűleg az alperes megtiltotta a jogellenes adatkezelést, elrendelte az adatkezelési gyakorlat átalakítását, és kötelezte a felperest 500 000 forint adatvédelmi bírság megfizetésére.

Az alperes a felülvizsgálni kért határozatában megállapította, hogy az a gyakorlat, mely szerint akár a be-, akár a kilépő munkavállalók kötelesek voltak a csomagjuk tartalmát bemutatni, vagy azt kipakolni a vagyoni érdekek a jogsértő cselekmény megelőzése, megszakítása érdekében, nem felel meg a személy- és vagyoni védelmi, valamint a magánnyomozói tevékenység szabályairól szóló 2005. évi CXXXIII. törvényben (a továbbiakban: Szvtv.) foglaltaknak. Rögzítette, hogy az Szvtv. rendelkezései nem adnak általános jellegű felhatalmazást a munkáltatónak arra, hogy egy esetleges jogsértő cselekmény megelőzésének, megszakításának érdekében kötelezze a munkavállalókat csomagjuk bemutatására. Az Szvtv. 28. § (1) bekezdésében foglaltak megkövetelik azt, hogy a csomag tartalmának átvizsgálására csak akkor lehessen felhívni valakit, ha annak konkrét célja van, vagyis megalapozottan feltehető, hogy az érintett bűncselekményből, vagy szabálysértésből származó dolgot tart magánál; e dolgot felszólítás ellenére sem adja át a vagyoni érdekek; és az intézkedés a jogsértő cselekmény megelőzése, megszakítása érdekében szükséges. Hangsúlyozta, hogy a vagyoni érdekek fennállása esetén is csupán a csomag tartalmának bemutatására hívhatja fel az érintett személyt.

Az alperes megállapította, hogy mivel a csomagátvizsgálásról jegyzőkönyvek, naplók, kamerafelvételek készültek, melyek alapján a felperes a vizsgált munkavállalóról következtetéseket tudott levonni arra vonatkozóan, hogy a munkavállaló megsértette-e a munkaviszonyra vonatkozó szabályokat, az Infotv. szerinti személyes adatok kezelése valósult meg. Mivel a csomagátvizsgálási folyamat eredményeként a felperes személyes adatok kezelőjévé vált, ezért az alperes vizsgálat alá vonta az adatkezelési gyakorlat célját és jogalapját. Az alperes e körben kiemelte, hogy a munkáltató által végzendő vagyoni védelmi célú csomagátvizsgálás megkülönböztetendő az Szvtv. szerinti, a vagyoni érdekek tevékenységet ellátó személyeket megillető jogosítványtól. Az Szvtv.-t a közrend és a közbiztonság javítása érdekében kell alkalmazni, ettől azonban el kell határolni a munkáltató azon célját, hogy a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvényből (a továbbiakban: Mt.) fakadó jogosultsága alapján a saját munkavállalóit ellenőrzi a munkaviszonyra vonatkozó szabályok

betartása érdekében.

A jogalap tekintetében megállapította, hogy a munka világában az alá-fölérendeltségi viszonyból adódóan az önkéntes hozzájárulás nem kerülhet szóba, helyette a munkáltató jogos érdekén alapulhat az adatkezelés. Azt azonban a munkáltatónak kell igazolnia, hogy az alkalmazott adatkezelés összeegyeztethető a célhoz kötöttség elvével, és megfeleltethető az érdekmérlegelés tesztjének. A fokozatosság elvének figyelembevételével a munkáltatónak elsődlegesen olyan megoldást kell találnia, amely nem jár együtt személyes adatok kezelésével, ha ilyen nincs, akkor olyan módszert, amely a lehető legkevesebb személyes adat kezelésével jár. Amennyiben az érdekmérlegelési teszt eredményeként megállapítható, hogy a munkáltatói érdek magasabb rendű, mint a munkavállalók személyes adatainak védelméhez fűződő joga, úgy a csomagátvizsgálás alkalmazható. Ilyenkor azt kell igazolni, hogy más módszerek nem voltak hatékonyak a jogsértő cselekmények megelőzésére. Biztosítani kell, hogy a munkavállalók megismerjék az érdekmérlegelési teszt eredményét annak érdekében, hogy megtudják, hogy miért korlátozza arányosan a személyes adatok védelméhez fűződő jogukat a felperes által folytatott adatkezelés. Tekintettel arra, hogy a felperes jogalapként nem a jogos érdekére hivatkozott, hanem az Szvtv. rendelkezéseire, a perbeli esetben azonban munkáltatói ellenőrzésről van szó, ezért az adatkezelés jogalapja hiányzik.

Az Infotv. 20. § (1)-(2) bekezdéseiben szabályozott előzetes tájékoztatási kötelezettséggel kapcsolatban az alperes megállapította, hogy a felperes a Munkavállalói Kézikönyvben nem nyújt megfelelő tájékoztatást a csomagátvizsgálásról, illetve a vizsgálati szobában működő kameráról, amely tájékoztatás alapján a munkavállalók felismerhetnék azt, hogy az adatkezelés milyen hatással járhat a magánszférájukra. A felperes a Munkavállalói Kézikönyvben az Szvtv. rendelkezéseire hivatkozva meghatározta a vagyoni jogosultságait és a csomagátvizsgálás gyakorlatát, az azonban az Infotv. 20. § (2) bekezdése, illetve 15. § (1) bekezdése szerinti adatkezelési körülményeket nem tartalmazza, mint ahogyan a kamerás megfigyeléssel összefüggő adatkezelésről, illetve annak körülményeiről sem nyújt tájékoztatást.

Az alperes a megállapítottak alapján indokoltan tartotta az adatvédelmi bírság kiszabását, melynek összegének megállapításánál figyelembe vette az érintett személyek széles körét (2196 fő), a felperes gazdasági helyzetét. Enyhítő körülményként értékelte a korábban közzétett hatósági álláspont hiányát, továbbá a felperes azon nyilatkozatát, mely szerint új ellenőrzési rendszer bevezetését tervezi.

A felperes az alperesi határozattal szemben keresettel élt, a tárgyaláson pontosított kereseti kérelmében a határozat hatályon kívül helyezését kérte. Jogszabálysértésként hivatkozott a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 2. § (3) bekezdésére, e körben arra, hogy az alperes a tényállást nem kellően tárta fel, ugyanis nem vette figyelembe, hogy a felszólítását követően változtatott az alkoholszondázási gyakorlatán, és bejelentette a kamerás megfigyelő rendszert az alperes felé. Álláspontja szerint az alperesnek a felperesi gyakorlatot kellett volna figyelembe vennie a tényállás megállapításakor, az alperesi felszólítást követően ugyanis jelezte, hogy enyhített a csomagátvizsgálási gyakorlatán. Az eljárás során továbbá azt is előadta, hogy csak a kimenő munkavállalókat érinti az ellenőrzés, 2016. november 25. óta ténylegesen nem végez nyomógombos csomagátvizsgálást, jelenleg pedig már egyáltalán nem végzi azt. A jogalap tekintetében előadta, hogy az eljárás során többször és konzekvensen hivatkozott a jogos gazdasági érdekére, tulajdonának védelmére. Az eljárás során kimutatással igazolta, hogy az értékes fémtárgyak eltűnése miatt közel 68 000 EUR kára keletkezett. Arra is hivatkozott, hogy az Mt. széleskörű jogosítványokat biztosít a munkáltató számára, az alperes pedig figyelmen kívül hagyta az Mt., az

Szvtv. és az Infotv. egymáshoz való viszonyát, és az Mt. speciális szabályait. E körben idézte az Mt. 6. § (1) bekezdését, 8. §-át, 11. § (1) bekezdését, 168. § (2) bekezdését, és arra hivatkozott, hogy az ezen jogszabályhelyekben szabályozott munkáltató jogosultságokra és munkavállalói kötelezettségekre tekintettel nem sérülnek az Mt. 7. §-ában meghatározott korlátok a kilépés során alkalmazott szűrőpróbaszerű ellenőrzéssel. Előadta, hogy a jogos gazdasági érdekeire és a már felmerült károkra tekintettel a kilépő munkavállalók csomagjainak ellenőrzése a megtörtént bűncselekmények felderítése és további károk megelőzése szempontjából elengedhetetlenül szükséges; arányos, mert a gép véletlenszerűen választja ki az érintett munkavállalókat, akiket felhívnak a csomag önkéntes bemutatására; a napló, illetve jegyzőkönyv pedig csak az adatok szűk körét rögzíti, az átvizsgálás külön zárt helyiségben történik, ezért a fokozatosság elve is teljesül. Ezen eljárás a munkavállaló önkéntes együttműködésével történik, a vagyonőr a magántitkot, személyes adatot köteles megőrizni, és az Szvtv. 25. § (2) bekezdésében foglalt legkisebb korlátozással járó eszköz feltétele is teljesül. A tájékoztatási kötelezettséggel kapcsolatban kifejtette, hogy a munkavállalók elsődlegesen a felvételükkor kapnak tájékoztatást a csomagátvizsgálásról, a Munkavállalói Kézikönyv is tájékoztatást nyújt, a csomagellenőrzésről figyelmeztető tábla is kihelyezésre került, valamint a vagyonőr is tájékoztatja a munkavállalókat, amely – figyelembe véve, hogy enyhített a gyakorlatán, továbbá az alperes sem rendelkezett kiforrott állásponttal – megfelel az Infotv. 20. § (2) bekezdésében foglaltaknak. Kifogásolta a bírság mértékét, figyelemmel arra, hogy az eljárás során együttműködött, továbbá állította a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/B. §-ának megsértését.

A felperes az előkészítő iratában azt is sérelmezte, hogy az alperes eljárása olyan vizsgálati tárgyra is kiterjedt, amelyet a bejelentés nem tartalmazott. Álláspontja szerint az alperes megsértette a hivatalbóli eljárás elvét, az ellentmondásokat a bejelentés és a felperesi nyilatkozat között nem tárta fel, sérült továbbá a bizonyítékok szabad mérlegelésének elve. A csomagellenőrzés és az azzal kapcsolatos adatkezelés véleménye szerint megfelelt az érdekmérlegelésen alapuló adatkezelés elvének.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, fenntartva a határozatában foglaltakat.

A felperes keresete az alábbiak szerint nem alapos.

Az Infotv. vonatkozó rendelkezései:

3. § E törvény alkalmazása során:

7. hozzájárulás: az érintett akaratának önkéntes és határozott kinyilvánítása, amely megfelelő tájékoztatáson alapul, és amellyel félreérthetetlen beleegyezését adja a rá vonatkozó személyes adatok - teljes körű vagy egyes műveletekre kiterjedő – kezeléséhez.

9. adatkezelő: az a természetes vagy jogi személy, illetve jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet, aki vagy amely önállóan vagy másokkal együtt az adat kezelésének célját meghatározza, az adatkezelésre (beleértve a felhasznált eszközt) vonatkozó döntéseket meghozza és végrehajtja, vagy az adatfeldolgozóval végrehajtja.

4. § (1) Személyes adat kizárólag meghatározott célból, jog gyakorlása és kötelezettség teljesítése érdekében kezelhető. Az adatkezelésnek minden szakaszában meg kell felelnie az adatkezelés céljának, az adatok felvételének és kezelésének tisztességesnek és törvényesnek kell lennie.

(2) Csak olyan személyes adat kezelhető, amely az adatkezelés céljának megvalósulásához elengedhetetlen, a cél elérésére alkalmas. A személyes adat csak a cél megvalósulásához szükséges mértékben és ideig kezelhető.

5. § (1) Személyes adat akkor kezelhető, ha

a) ahhoz az érintett hozzájárul.

b) azt törvény vagy - törvény felhatalmazása alapján, az abban meghatározott körben - helyi önkormányzat rendelete közérdeken alapuló célból elrendeli (a továbbiakban: kötelező adatkezelés).

20. § (1) Az érintettel az adatkezelés megkezdése előtt közölni kell, hogy az adatkezelés hozzájáruláson alapul vagy kötelező.

(2) Az érintettet az adatkezelés megkezdése előtt egyértelműen és részletesen tájékoztatni kell az adatai kezelésével kapcsolatos minden tényről, így különösen az adatkezelés céljáról és jogalapjáról, az adatkezelésre és az adatfeldolgozásra jogosult személyéről, az adatkezelés időtartamáról, arról, ha az érintett személyes adatait az adatkezelő a 6. § (5) bekezdése alapján kezeli, illetve arról, hogy kik ismerhetik meg az adatokat. A tájékoztatásnak ki kell terjednie az érintett adatkezeléssel kapcsolatos jogaira és jogorvoslati lehetőségeire is.

61. § (4) A Hatóság annak eldöntésében, hogy indokolt-e a bírság kiszabása, illetve a bírság mértékének megállapításában az eset összes körülményeit - így különösen a jogsértéssel érintettek körének nagyságát, a jogsértés súlyát és a jogsértés ismétlődő jellegét - veszi figyelembe.

Az Szvtv. 28. § (1) bekezdése alapján, a vagyonőr a csomag tartalmának, jármű és szállítmány bemutatására a szerződésből fakadó kötelezettségei érvényesítése céljából, a tervezett intézkedése okának és céljának közlése mellett akkor hívhat fel, ha

a) megalapozottan feltehető, hogy az érintett bűncselekményből vagy szabálysértésből származó olyan dolgot tart magánál, amelynek őrzése a vagyonőrnek szerződésből fakadó kötelezettsége;

b) e dolgot a felszólítás ellenére sem adja át; és

c) az intézkedés a jogsértő cselekmény megelőzése, megszakítása érdekében szükséges.

A bíróság mindenekelőtt kiemeli, hogy a felperes nem vitatta, hogy adatkezelőnek minősül, így ezt a bíróság a felek által nem vitatott tényként rögzíti.

A bíróság megállapította, hogy a felperes a vizsgált csomagellenőrzés – adatalányok által is megismerhető, a Munkavállalói Kézikönyvben rögzített – jogalapjaként az Szvtv. rendelkezéseit jelölte meg. Az Szvtv. fent idézett rendelkezése azonban csak arra ad felhatalmazást, hogy a csomag tartalmának átvizsgálására lehessen felhívni valakit, mégpedig akkor, ha megalapozottan feltehető, hogy az érintett bűncselekményből, vagy szabálysértésből származó dolgot tart magánál, e dolgot felszólítás ellenére sem adja át a vagyonőrnek, és az intézkedés a jogsértő cselekmény megelőzése, megszakítása érdekében szükséges. Mindezek alapján rögzíthető, hogy a felperes által megjelölt jogszabály nem teremt általános felhatalmazást, és így jogalapot a csomagátvizsgálásra. Annak a hivatkozásnak pedig, mely szerint a csomagátvizsgálás a munkavállalók „önkéntes együttműködésével” történik, azért nincs jogi jelentősége, mert a hozzájárulás csak akkor érvényes, ha valódi választási lehetőség áll az érintett rendelkezésére, és nem áll fenn negatív következmény veszélye a hozzájárulás megtagadása esetén. Amennyiben a hozzájárulás következményei aláássák az egyén választási szabadságát, így például, amikor az adatkezeléssel érintett az adatkezelő befolyása alatt áll (értsd függő viszonyban: pl. munkaviszony), a hozzájárulás nem minősül önkéntesnek (lásd: Adatvédelmi Munkacsoport 15/2011. sz. véleménye a hozzájárulás fogalom meghatározásáról).

A felperes a keresetlevelében és az előkészítő iratában is hivatkozott az ún. érdekmerlegelési jogalapra. A felperes azt nem vitatta, hogy sem a Munkavállalói Kézikönyvben, sem egyéb dokumentumaiban nem hivatkozott jogalapként az elvégzett érdekmerlegelésre, nem sorolta fel a jogos érdek érvényesítése érdekében kezelhető személyes adatokat. A következetes bírósági

gyakorlat szerint az előzetes érdekmérlegelés elvégzésének hiányában – anélkül tehát, hogy a felperes az adatkezelési gyakorlatával, belső szabályzataival egyértelműen alátámasztotta volna az érdekmérlegelés elvégzését, azaz hogy az elérni kívánt célok megvalósulása kizárólag az általa gyűjtött személyes adatok kezelésével biztosítható – alaptalanul hivatkozott előkészítő iratában az Európai Parlament és a Tanács a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló 95/46/EK Irányelvének 7. cikk f) pontjára. A bíróság arra mutat rá, hogy a hatóságnak nem feladata annak a vizsgálata, hogy az érdekmérlegelési jogalap jogszerűvé tehető-e a vizsgált adatkezelést, amennyiben maga az adatkezelő az előzetes érdekmérlegelést nem végezte el. Ezen előzetes mérlegelés nélkül nem vizsgálható annak jogszerűsége, hogy a felperes mire alapozza azt, hogy az adatkezeléshez fűződő jogos érdeke felülmúlja az adatalany érdekeit és jogait.

Nem vitatható a felperesi cég azon jogos gazdasági érdeke, hogy az általa gyártott fémtárgyak eltűnésével okozott kárát minimalizálja, e termékek üzemből való jogellenes kivitelét megakadályozza, azonban ezen cél eléréséhez csak olyan eszközöket, módszereket alkalmazhat, amelyek nem csak az általa felhívott – az Infotv. érvényesülése alól egyébként sem mentesítő – Mt. rendelkezésekkel, hanem az adatvédelemre vonatkozó jogszabályokkal is maradéktalanul összhangban állnak. A felperes az előzetes érdekmérlegelést nem végezte el, azaz előzetesen nem támasztotta alá az adatkezelés jogos érdekének érvényesítéséhez való szükségességét. A kialakult bírósági gyakorlat alapján az igazolt jogalap hiánya eleve kizárja azon követelmény teljesülését, amely szerint az adatalanyok részére olyan előzetes tájékoztatást kell biztosítani, amelyen keresztül felismerhetik azt, hogy az adatkezelés milyen hatással járhat a magánszférájukra, azaz a tájékozott hozzájárulás alapjául szolgálhat.

A tényállás feltáratlanságával és a bizonyítékok nem megfelelő mérlegelésével összefüggésben előadott felperesi érvek tekintetében a bíróság megállapította, hogy az alperes 2012 januárjától kezdődően vizsgálta a felperes adatkezelési gyakorlatát, így az időközben bekövetkezett változtatásoknak e tekintetben nem volt jogi relevanciája. A bejelentés tartalma az alperest pedig semmilyen módon nem köthette, figyelemmel arra, hogy az csupán egy jelzés az alperes számára, a vizsgálat kereteit azonban a hatóság a hatásköre keretei között szabadon határozza meg. A bíróság megállapította, hogy az alperes a döntéshozatalhoz szükséges mértékben a tényállást feltárta, a bizonyítékokat súlyuknak megfelelően, okszerűen értékelte, a felperes pedig – figyelemmel a fent megjelölt időszakra kiterjedő adatkezelési gyakorlat vizsgálatára – nem tudott megjelölni olyan fel nem tárt és releváns tényállási elemet, amelynek tisztázása rá nézve kedvezőbb határozatot eredményezett volna.

A bíróság kiszabásával kapcsolatos felperesi érvek kapcsán a bíróság rögzíti, hogy a Pp. 339/B. §-a alapján, mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik. A bíróság megállapította, hogy az alperesi határozat a bírságösszeg megállapítása kapcsán részletesen tartalmazza a mérlegelési szempontokat, a felperes pedig maga sem tudott megjelölni olyan további szempontot, amelynek mérlegelését az alperes a bírságösszeg összezszerűségére kihatóan elmulasztotta volna, a határozat ezért megfelel a Pp. fent idézett rendelkezésében és az Infotv. 61. § (4) bekezdésében foglaltaknak. A felperes hivatkozott arra, hogy az eljárás során együttműködő volt, mellyel kapcsolatban a bíróság arra mutat rá, hogy a hatósággal való együttműködés jogszabályi kötelezettség, így annak megléte nem tekinthető enyhítő körülménynek, hiánya azonban súlyosító tényezőként vehető figyelembe. Az alperes ugyanakkor enyhítő körülményként vette figyelembe, hogy a felperes az eljárás során tett nyilatkozata szerint egy új ellenőrzési rendszer bevezetését tervezi, melyet szándékában áll az alperessel

13.K.700.011/2018/5.

felülvizsgálatni. A bíróság összességében megállapította, hogy a perbeli adatvédelmi bírság a kiszabható maximum bírságösszeghez képest figyelmeztető mértékű szankció, melyet az alperes a jogsértés szempontjából releváns szempontok okszerű mérlegelésével állapított meg.

A bíróság a fent kifejtett indokok alapján a perben az alperesi határozat jogszabálysértő voltát a felperes által megjelölt körben nem állapította meg, ezért a felperes keresetét a Pp. 339. §-a alapján elutasította.

A bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 43. §-ának (3) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti illeték összegének megfizetésére és viselésére.

A bíróság a pervesztes felperest kötelezte az alperes perköltségének viselésére, figyelemmel a Pp. 78. § (1) bekezdésére. A bíróság a perköltség összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján állapította meg, figyelemmel a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, és arra, hogy az alperes jogi képviselője a perben tartott tárgyaláson megjelent, és részletes nyilatkozatot tett.

Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2018. évi március hó 13. napján

dr. Varga Eszter s.k.
bíró

